

af med de Ting, de har anskaffet derude, med betydeligt Tab. Rejsen hjem medfører jo ogsaa betydelige Udgifter, lige saavel som Etableringen i de nye Forhold herhjemme. Alle disse Udgifter kunde vel nok være afholdte og maaske flere endnu ved den Forhøjelse i deres Lønninger, de har faaet, da de blev ansat derude, men naar deres Stilling bliver afbrudt før den bestemte Tid, vil det medføre et Tab; det er med Hensyn til Ønskeligheden af en Godtgørelse for dette Tab, jeg gerne vil spørge den højtærede fungerende Finansminister, om Staten vil tage Hensyn dertil, hvilket jeg for Resten ikke tvivler om, men jeg kunde dog ønske en Udtalelse desangaaende her i Tinget.

Det andet Punkt er nævnt i Betænkningen. Det angaar Statskassens Stilling overfor Personer af dansk Nationalitet, der bor ude paa Øerne, og hvoraf maaske mange er rejst ud med den Tanke, at det ogsaa kunde være gavnligt for Landet, at Danske kom derud og arbejdede der. Blandt disse kan der være mange, der kunde ønske at rejse hjem igen, efter at og paa Grund af at Øerne er blevet afstaaet til Amerika. Det er naturligvis vanskeligt at udtale sig indgaaende om de forskellige Personers Forhold derude. Der er jo mange, der virker under forskellige Forhold derude, baade i Henseende til det Arbejde, de gør, og til Maaden, hvorpaa de er kommet dertil, og ligeledes i Henseende til, hvorledes det Arbejde og den Tjeneste, de har ydet, har været, og ogsaa i Henseende til deres pekuniære Stilling. Men at det i mange Tilfælde kunne synes haardt for dem at vedblive at leve paa Øerne, efter at de er afstaaede til Amerika, kan vist enhver indrømme. At de under saadanne Forhold kunde ønske nogen Støtte fra Statens Side for at kunne vende hjem, ligger jo lige for, og det er angaaende dette Spørgsmaal, jeg kunde ønske en Udtalelse fra den højtærede Minister, eller rettere et Tilsagn om; at Statskassen vilde stille sig velvilligt over for saadanne Andragender fra Personer, der altsaa har dansk Indfødsret, som bor paa Øerne, og som kunde ønske at rejse hjem for blivende at tage Ophold herhjemme. Det er i Hovedtrækkene disse to Punkter, jeg kunde ønske Oplysning om. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at Staten vilde stille sig velvillig overfor disse Personer, naar man ser hen til, hvor velvilligt den har taget paa alle de andre dærovre, der paa en eller anden Maade har staaet i Tjenesteforhold til Staten, hvorved den jo endog er gaaet saa langt, at den

har ydet Telefonpassere, Rorkarle, Arbejdsfolk og Tyvende Tilsagn om Støtte og nogen Godtgørelse, naar deres Tjenesteforhold paa Øerne nu bliver afbrudt.

Det er kun om disse to Punkter, jeg kunde ønske en Udtalelse. I øvrigt vil jeg anbefale Lovforslaget, hvis det af mig fremdragen kunde faa en tilfredsstillende Løsning.

Godskesen: Dersom den højtærede Formand vil tillade mig det, vil jeg gerne sige et Par Ord om en Bemærkning i Betænkningen, der ikke har fundet Udtryk i noget Ændringsforslag. Der nævnes blandt de Ting, som har været under Forhandling i Udvalget, Muligheden af Statskassens Overtagelse af Kommunernes Udgifter ved Folkeafstemningen den 14. December 1916. Der er jo ingen Tvivl om, at denne Afstemning i og for sig ikke berørte Kommunernes Liv. Det var en Statsforanstaltning, som var foreskrevet af Staten som et Led i de Foranstaltninger, der udkrævedes for overhovedet at faa Salget af de vestindiske Øer i Orden. Det er derfor rimeligt og naturligt, at Omkostningerne ved denne Afstemning bæres ikke af Kommunerne, men af Staten, og det er saa meget rimeligere og naturligere, at dette sker, som jo Staten har indkasseret en overmaade stor Købesum for Øerne, medens Kommunerne ikke har faaet det alermindste af alle disse mange Penge. Jeg vilde under alle Omstændigheder finde, at det var naturligt, at Staten bar disse Udgifter, men det forekommer mig at fremtræde som ganske overordentlig rimeligt og naturligt, naar man ser hen til Indholdet af det Lovforslag, som i Dag foreligger for os. Det vil ses, at man med meget stor Liberalitet yder Godtgørelser til forskellige Personer og forskellige Institutioner, Godtgørelser, som paa flere Punkter dog maa siges at staa i ret fjern Forbindelse med Salget. Der ydes saaledes betydelige Godtgørelser til Kommuner i Vestindien i Anledning af den Skade, de har lidt ved Orkanen i Oktober 1916. Jeg har ikke noget at sige til saadanne Liberaliteter, men der er ingen Tvivl om, at det er noget, som ligger selve Salget ret fjernt, saa vist som Orkanen uden al Tvivl vilde have blæst, hvad enten Øerne var blevet solgt, eller ikke. Naar man nu strækker sig saa vidt i alle andre Retninger, som man gør — og det er noget, jeg i og for sig ikke siger noget imod —, synes jeg, at det fremtræder med særlig Klarhed, at Staten maa betale de rene Driftsudgifter